

**KTO
MŇA NASLEDUJE,
NEBUDE CHODIŤ
VO TME**

JÁN 8,12

živá!
SLOVA

1986 4
—
ročník XVIII

POKOJ

P O K O J — jak krásné slúvko! Ano, rý nejlépe občerství a nikdy nevyhasne. Čerpáš z něho pokoj?

Pán Bůh říká: „O kdybys byl ostříhal přikázání mých, byl by jako potok pokoj tvůj a spravedlnost tvá jako vlny mořské.“

Cíniš vždy jen to, co ti nařizuje Bůh? Držíš se Jeho přikázání? Žiješ v souladu s Jeho Slovem a podle Jeho principů? Je tvé srdece obmyto krví Pána Ježíše, nedělí tě hřich od Boha? Když je tvé srdece čisté, můžeš mít s Bohem živé obecenství. Pak smíš také vědět, že pro každý okamžik tvého života má On nějaké řešení. Je-li naše víra opravdu zakotvena v Bohu, potom už nemá na nás nic svou moc, ani ta těžká, „neřešitelná“ situace, ani nesoulad či roztržka v zaměstnání nebo ve škole, ani nepříjemné bezbožné okolí už nemá na nás onen rozhodující vliv. Zůstáváme stále pevní, radostní a vyrovnaní za všechn okolnosti, ve všech zkouškách i utrpení. Nic nás neotřese a nepodrátí, protože Bůh je naš "přepevný hrad". „Bůh je naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová!“ (Ž 46,2).

Jsi stále něčím hnán! Ten nepokoj ve tvém srdci tě stále někam žene, zneklidňuje... Žene tě čas, máš ho stále nedostatek, ženou tě povinnosti, máš jich přece tolik... Žene tě touha po uplatnění... a přitom doufáš, že tím získáš ten vytoužený pokoj pro důši. Tvé srdce touží právem po pokoji, nehděš ho ale špatně? Dominováš se, že musíš něco dělat, za něčím se stále hnát, abys tím uspokojil své srdce?

Nezapomněl jsi však při tvém velkém snažení a zápalu na Boha, na jediný zdroj nejvyššího pokoje? Bez Boha pokoj nikdy nenajdeš. Hledal jsi marně, zapomněl jsi na Boží Slovo, na Bibli, která je pramenem pokoje, kte-

em

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořinek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roku. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snižený poplatek za dopravu novin povolen Sm RS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

Vzdelanie a duchovný život

Z Písma vieme, že keď Boh ľudí povoláva do svojej služby, neprihliada na to, ako sú vybavení svetským vzdelaním alebo rozumovou kapacitou; tým sa účinnosť v službe nemeria. O Pánovi samom je zaznačené, že Ľudia sa divili moci a rozsahu Jeho učenia, lebo vedeli, že sa Mu nedostalo toho, čo by sme dnes mohli porovnať s univerzitným vzdelaním. A učenci, ktorí si vyvolili, boli väčšinou Galilejčania, ľudia neučení a prostí, nevyučení v rabínskej vzdelanosti.

Na druhej strane tí, čo boli Bohom vyvolení, aby boli mimoriadne užitoční v Jeho službe, predstavujú vrcholky intelektu. Mojžiš bol „vyučený vo všetkej múdrosti Egyptanov“ a Pavlovi — ktorý sa učil u Gamaliela, nejväčšieho učiteľa v hebrejskom svete — zložil nepriamo kompliment Festus, keď sa zmienil o jeho veľkej učenosťi (Sk 26,24).

A preto jednoduchí medzi nami nemusia mať komplexy menej cennosti, a vysoko vzdelaní zase nemusia sa domnievať, že im automaticky patrí uloha vyučovať a viesť cirkev. Je akosi samozrejmé, že pravá vzdelanost — ak má mať cenu pri biblickom vyučovaní — a skúsenosti, ktoré sa využívajú pri pastierskej službe, majú sa nadobúdať už v mladosti. A toto stavia ako učených tak neučených na rovnaké východisko. „Od detinstva svätého Písma znáš...“ bola prvá zásada, ktorá hrala rolu pritom, že mladý Timotej sa dočasne stal biskupom v Efese. Podobne aj raný vek Samuela a jeho prebývanie v spoločnosti Eliho mali velikú hodnotu, keď bol neskôr — ešte stále mladý — povolaný, aby zjednotil rozptýlené kmene Izraela. Ak sa v mladosti zanedbáva osobné štúdium Písma a služba v cirkvi, je to veľká nevyhoda pri plnení náročných úloh starších zboru, a len fažko sa dá prekonáť a takmer nikdy zakryť.

Večnu otázkou — a nedá sa zodpovedať niekoľkými slovami — je otázka vyššieho vzdelania pri službe v zbere. Niekoľko zborov predstavuje spoločenstvo ľudí s rozličným pozadím a v takom prípade je dobré, ak sa nerozvinie duch reynivosti a predvádzania toho, čo kto vie a vlastní. Veľmi často však majú kresťania sklonky pridávať sa k týmu, čo majú podobné sociálne pozadie, a môže byť fažké pre takého, čo sa prisťahoval z iného miesta, prispôsobiť sa zmene prostredia a spôsobu myslenia. Tu treba trpezlivosti u neho i tých, čo ho prijali do svojho zboru.

Pismo rozlišuje medzi vlastnostami a kvalitami srdca a mysle a pri pohľade do dobréj konkordancie zistíme, že používa významové odtienky a presne vystihuje čomu nás chce naučiť. To vidíme napríklad v úvode do Knihy Príslovie. Predmet nášho záujmu sa tu podáva z niekoľkých hľadišť.

Rozumnosť (nadanie, chápavosť, inteligencia) je schopnosť rozumieť faktom a správne s nimi nakladat. Je to dar Boží, vrodený do našej prirozenosti a všetci ho v rôznej miere vlastníme. Na nás leží zodpovednosť tento dar rozvíjať, ako to ilustruje podobenstvo o hrivnách. Pán rozdelil hrivny svojim sluhom dla ich schopnosti a v deň bilancovania pochválil (pohanil) tých, čo s nimi naložili zodpovedne (nezodpovedne). Príkaz Timotejovi nezanedbáva daru milosti patrí každému z nás. Údiv učiteľov v chráme nad chápaním a odpovedami dvanásťročného Ježiša naznačuje, že tu stáli pred intelektom, ktorý predstihoval všetko, čo dovedy poznali.

Známosť sa nadobúda usilovným aplikovaním inteligencie na zdroje poznania. Timotej bol napomenutý, aby bol bedlivý čítania. Avšak neužitočné výtavy spisovateľov, veci, ktoré kazia myseľ a rozpaljujú zmysly, kresťanovi nemôžu byť naprospech. Knihy a pojednania erudovaných učencov budú väčším pôžitkom pre študenta, než pre jeho neučeného priateľa, ale na druhej strane plynké a opakujúce sa kázania — akokoľvek sebavedome prednesené — budú robíť študenta nešťastným. Ak sa služba slovom má stať účinnou, treba rozsiahleho čítania a štúdia.

Aby sa však známost nestala sluhovi Božiemu príčinou nadúvania, osteň v tele je veľmi často potrebným výchovným prostriedkom. Je dobre cvičiť srdce i myšel, aby sa nadobudla schopnosť vykladať Písma, ale študent musí byť pripravený aj na prijatie kázne. Iba akademická známost nemôže byť plne účinná, kedy nebola prekovaná na kovadline skúseností.

Je zaujímavé zamyslieť sa nad tým, z akých zdrojov informácií čerpal Mojžiš, keď pracoval na knihe Genesis. (Pôvod ďalších štyroch kníh je zrejmý — Hospodin hovoril Mojžišovi). Tak sa zdá, že Mojžiš zhromaždil tradúcie predkov a hlavy rôznych rodín mu asi poskýtli záznamy svojich predkov, ale ako ústna tradícia tak písomné dejiny museli byť ešte očistené od omylov svätým Duchom Božím a doplnené Božím zjavením. Potom, a iba potom sa mohlo povedať o knihe Genesis, že „nikdy nebolo proroctvo vynesené vôľou človeka, ale súc nesené sväтыm Duchom hovorili svätí Boží India...“

Skúsenosť má veľkú cenu, ak sluha Boží nemá byť prekvapený nepredvídanými okolnostami. Nebude v zmätku, lebo sa už s problémom stretol skôr, a vie ako s ním nalozit. Niekedy je na počudovanie, ako sa bratia dostávajú do fažkostí a tápajú v úsilí o duchovné vedenie, keď osvetený rozum a skúsenosti poskytujú predpoklady pre potrebné vedenie.

Zapriahnutie mladickej energie vedla zrelej skúsenosti sa dobre osvedčilo za dňa konských poľahov a podobne sa môže osvedčiť aj v kresťanskej službe, ak je tu vzájomná úcta a tolerancia. Aj Mojžiš sa musel naučiť, že hoci by bol mohol dať odpoved na všetky otázky, musel delegovať zodpovednosť aj na iných, aby sa zo skúseností mohli učiť a tak zrujať svoje miesto ako kniežatá a sudcovia v Izraelovi. Mnohé zbyty zostali bez východiska, keď bratia, na ktorých sa všetci spoločali, boli odvolaní a pre nepredvídatelnosť nemali nasledovníkov.

Múdrost. V svetských veciach sa demonštruje spojením inteligencie, zá-
mostí a skúsenosti, aby sa došlo k správnemu úsudku. Od sudsca očakávame, že
v senáte použije všetku známosť zákona, všetky znalosti a svojím intelektom bu-
de môcť rozlíšiť medzi protirečivými dôkazmi. Toto je múdrost v súdnicstve.
Avšak v biblickom kontexte zistujeme, že múdrost má svoj pôvod v Bohu a čo-
vek ju nadobúda, ak ju usilovna hľadá. Udržiava a obnovuje sa praktickou zbož-
nosťou, ako tak jasne ukázal Šalamún. Vo svojej mladosti, uvedomujúc si svoju
zodpovednosť čo na neho prešla po smrti Dávidovej, žiadal si múdrost, a po-
kiaľ jeho vláda bola partnerstvom medzi ním a Bohom, mal jej viac než iní.
Ale keď začal Božie dary používať na vlastné uspokojovanie, jeho múdrost sa
obrátila na bláznovstvo. Je zrejmé, že múdre slová Prisloví — čo sa týka jeho
vlastnej úlohy v tejto knihe — boli poskladané v skorších časoch jeho panova-
nia a tieto pojednania o vzájomnej hodnote múdrosti a bláznovstva boli svetlom
pre mnohé generácie a stali sa častou bežnej mluvy niektorých národov. Kniha
Kazateľ môže čitateľa deprimovať, ale treba nám výstrahy, že diela ľadovca sú
pomíjajúce a sú márnostou. Akí máme byť vďační za to, že sa môžeme obrátiť
k zasľúbenému naplneniu a dokonaniu všetkého v Kristu Ježišovi, našom Pánovi!
V tejto knihe sa vyslovuje dôležitá zásada, že múdrost nie je výsadou učených
a mocných — bol to chudobný človek, zanedbávaný a zabudnutý, čo svojou mú-
drostou zachránil obležené mesto.

Tu je teda suma všetkého, ako napísal múdry muž v poslednom odstavci knihy Kazateľ, „mnohá učenosť“ má svoju cenu, aj vtedy, keď tí, čo nedabajú na výzvu evanjelia, ako bol Festus, myslia si o nás, že blázníme. Ale aby sme boli účinnými v kresťanskej službe, naše vzdelanie musí sa snúbiť aj s ostatnými kvalitami, ktoré sme v tomto článku sledovali. A nadovšetko, ako pripomína Pavol i keby tieto veci mali vyústie do zbehnej výrečnosti, prorockých výpovedí, v tejkej známosti a viery a vzdania sa celého majetku, predsa by nemali žiadnej ceny — bez lásky. Preto „stíhajte lásku...“ (1K 13,1-3, 13). sprac. mkk

pramen **nebo cisterna bez vody?**

2. Chce si vykopat vlastní cisternu,
vlastní zdroj života.

„Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili
mne, zdroj živých vod a vytesali si ci-
sterny, cisterny rozpukané, jež vodu
neudrží“ (Jr 2,13).

Tato slova byla pronesena proti Judským, kteří spáchali dvojí zlo: opustili živého Boha a uctívaly bály neb jiné pohanské modly. Podobně se chová člověk v současné době.

1. Opustil Boha, který je „zdrojem živých vod“

Když národ izraelský putoval pouští (z Egypta do zaslíbené země), nastal nedostatek vody. Lid, místo aby prosil Boha o vodu, reptal a domlouval se na Mojžíše, že ho dokonce ukamenuje. Bůh

však v této situaci, kde byl člověk bez mocný, rozkázel Možíšovi, aby udeřil do skály, ze které vyšla voda pro zachování lidu. V 1K 10,4 čteme: „... pila totiž z duchovní skály, která je pro vásela a tou skálou byl Kristus.“ By

to Pán Ježíš, který přišel za člověkem byl „smrtelně uděřen“ a „vyšly z Němnohé vody“ k věčné záchrane člověka. On svatý se stal pro naše hřichy zlořečeným (5M 21, 23, Ga 3,13), aby

chom nemuseli duchovně zanynout měli dostatek „živé vody“. Nedostatek vody způsobuje nejen žízeň, ale i hlad vyvolaný následkem sucha. V přítomnosti Pána Ježíše, který je zdrojem živé vody [J 4,14], není ani hlad [J 6,35].

Je to v povaze člověka — užívá sily, rozumu, vynakládá prostředky, aby odstranil žízeň a čelil hladu z nedostatku vody. Tak kope své „cisterny“, které ovšem stejně nemají vlastní vody, jsou často „rozpukané a nemohou ani vodu v sobě udržet, kterou dostaly z nějakého zdroje! Někdo „kope“ celý život a pak zjišťuje, že to není studna, která mu dá pravou živou vodu, ale pouze jáma, do níž často nakonec padá sám, vyčerpán marným úsilím ...

Být zachráněn na „poušti tohoto světa“ lze jen jediným způsobem - „pit ze skály, která šla za mnou — tebou a byla udeřena“ — čerpat z Pána Ježíše! „Vzhůru Všichni, kdo žijete, pojďte k vodám, i ten, kdo peníze nemá ...“
(14.5.12)

Bůh nabízí svou živou vodu zdarma, protože Pán Ježíš zaplatil cenu, k níž již více nelze přidat! Kdo chce být záchráněn a mít hojnost, musí zůstat u tohoto jediného pravého zdroje živé vody.

Toužíš po takovém zdroji, který nikdy nevyschne a jehož voda je čistá jak křišťál? Tuto vodu lze dosáhnout vírou v Pána Ježíše. Vyznej Pánu Ježíši svůj stav, pros o odpuštění hříchů a celým srdcem Mu věř. On ti dá napít vody, po které nebudeš žíznit na věky. A voda kterou ti dá, stane se v tobě pramenem vypěrajícím k životu věčnému!

- Ak nemáš dnes miesto vo svojom srdci pre Pána Ježiša, neskôr sa žiaľ nenájde miesto pre teba v nebi.

OLIVOVÝ OLEJ

(Poznámky zo služby br. B. zo Švajčiarska v marci 1986 v Bratislave)

Uvažovaný predmet: Mt 5,14-16, 2M 27,20-21. Na svietenie vo svätyni, či už to boli lampy alebo sedemramenný svietnik, sa používal olivový olej. Podľa 4M 18,12 to mal byť najlepší olej a podľa 5M 17,13 — Hosподin požehná olej ...

Výrobé oleja predchádza v prvej jáze trasenie olivovým stromom (5M 7,13). V súčasnosti sa to robí mechanicky, pomocou traktora a zaradením jednotlivých rýchlosťných stupňov, podľa potreby. Prorok Izaiáš píše o otľkani olivových stromov (Iz 24,13). Ide o obraz, aj nám tak blízky: Skúšky, tažkosti a utrpenia. To všetko preto, aby sme napokon mohli pre Pána byť použiteľným olejom na svetlo. Je to zaujímavé, ale najväčší Pánovi svedkovia aj bývali na tejto zemi najviac „otlkani“.

V 5M 33,24 čítame, že Aser mäčal svoju nohu v oleji. Ide zrejme o obraz zo severnej Galilei, kde je mnoho olivových stromov. Aby boli olivy použiteľné na olej, museli byť najprv šliapané nohami. Taktô obrazne bol napr. „šliapaný“ Jozef. Najprv od svojich bratov, potom v Putišárovom dome, došiel sa až do väzenia, kde pobudol 13 rokov, hoci bol nevinny. „Tlkli“ ho, aby napokon svietil. A on sa zhstil tiejto úlohe naozaj prikladne. Ako je to s nami? Pán nenechá svojich v skúškach ani o sekundu dlhšie, ako je to potrebné pre dosiahnutie ciela, dobrého ciela pre Boha i pre nás samotných. Len Mu dôverujme! Olej na svietenie musel byť čistý a tlčený v mažiaru pomocou tlčika (2M 27,20). Všetky kresťanove skúšky smerujú k tomu, aby bol čistým olejom a mohol svietiť. Často sa ľudsky pytame: — Musí byť šliapanie a tlčenie? A keď už, tak čím najmenej! Od sveta ešte ako tak „tlčenie“ prijmame. Ale od bratov a sestier to býva spravidla oveľa boľavejšie. Predsa však aj takéto údery bývajú a majú byť k nášmu dobrému. Nuž, medený mažiar a tlčik. Bez toho nebude sme čistým olejom.

Cistota oleja sa získava dlhým, pomalým procesom. Najprv je obrátenie, začiatok kresťanej pôty. Kvalitný duchovný život sa však obyčajne dostaví až neskôr, keď je kresťan preskúsaný. O Švajčiarcov sa hovorí, že sú „tvrdé olivy“, treba na ne dlhý čas a často tvrdé skúšky, aby boli pre Pána použiteľné. Možno u nás je to inak, ale bez skúšok a utrpenia to nepôjde. Je zaujímavé, že olej sa čisti v tme, v tmavých nádobach. Najprv v jednej, potom sa prelieva do druhej, tretej nádoby, až sa všetky nečistoty usadlia na dno a zisťa sa kvalitný, čistý olej. Keby čistý neboli, knot by čmudil a štril by sa na okolo neprijemný zápach. Poznáme neprijemný „zápach“ niektorých kresťanov, ktorí nie sú čistým olejom? Nechajme sa od Pána dokonale prečistiť, aby sme svietili kvalitne všade tam, kde nás Pán potrebuje.

Podľa Jóela 2,24 sa nádoby s olejom nachádzali na humne, nie v nejakej peknej miestnosti. Museli byť však pripravené. Boli to nádoby z hliny s malým otvorom, cez ktorý olej dostával vzduch. Tak je to aj s nami v obraznom vyjadrení. Prorok Jeremiáš píše o Moábovi, že neboli „prelievaný“ a nemal preto úroveň, na ktorej ho chcel Hosподin mať. Ak chceme mať duchovnú úroveň, musíme sa nechať „prelievať“ z nádoby do nádoby. Len tak sa dosiahlne kvalita duchovného života pre Pána. Na svietenie sa použije z oleja určité množstvo, nie mälo, ani nie veľa. Olej sa naleje do lampy, namočí sa do oleja knot (čudzie teleso), tento sa zapálí a lampa svieti, až do poslednej kvapky oleja. Tak to býva so životom kresťana. Postupne sa spaľuje, až dohorí úplne. Ale kolko požehnania môže priniesť a prináša, keď svieti opravdivo! Lampa má dosah len do určitého priestoru, ktorý nebýva všeobecne veľký. Istá kres-

tanská študentka v Paríži chcela slúžiť veľkému množstvu ľudí, chcela „svietiť“ vo veľkom priestore, no napokon prestala svietiť úplne. Dôležité je, aby sme svietili pre Pána v našom hoci aj malom a ohrazenom priestore tak, ako to robil Pán Ježiš. Svoju pokoru nemôžeme vystavovať na odiu, pri svietení musíme prijať riziko hoci aj úplného opotrebovania. Veď aj nás Pán šiel cestou úplného sebazmarenia, cez golgotský kríž. Aj dnes nám ponúka dokonalé očistenie od hriechov a pozýva nás k vernému nasledovaniu, k životu vo svetle a so svetlom.

Zaznamenal —jk

učíme sa...

Malá Jana snedla jablko a zústal jí v ruce ohryzek. Už už ho chtěla vyhodit, ale na stůl vypadlo několik jadérek. „Maminko, proč jsou v jablíčku jadérka?“ — „Inu, to jsou přece, Janičko, seménka. V tom malém seménku jsou uschovány budoucí nové kořeny, kmen, listy, květy i jablíčka. Dokonce i jejich barva, vůně a chut.“ Janička jadérko rozlouskla, ale nic tam nenašla, ba

deštem může růst,“ říká maminka. „To je jak pohádka, vidí, mamí!“ — „To je, Janičko, zázrak! Tak i my lidé jen v náruči Božího ozařování milostí Pána Ježiše a za lažování živou vodou — Slovem Božím — můžeme růst.“

Jana si povzdechla a maminka ji pohladiла po vlasech. „Víš, Janičko, na světě je plno zázraků Boží lásky a my se musíme stále učit chodit s otevřenýma očima, abychom ji viděli!“ (R 8,31-39) md

OD STROMŮ

- ♦ Kto nezačína s Bohom, napokon bude končiť so zahanbením.
- ♦ V Božom diele vidíme Jeho ruku, no v Božom Slove vidíme Jeho srdce.

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Prosím o vysvětlení 1M 2,7, kde je řeč o tom, že Adam se stal „živou duší“, a nikoliv, že kromě těla a ducha obdržel i duši.

ODPOVĚD

I mezi křesťany je mnoho rozdílných názorů na otázkou, co je „duše“ člověka. Jako odpověď na položený dotaz uvádíme výběr několika myšlenek z Výkladu epištoly k Římanům, které pochází z pera známého W. N.

Bůh stvořil člověka. V 1. Mojžíšově čteme, že Adam byl stvořen jako živá duše. Duch uvnitř ho spojoval s Bohem a vnější tělo mělo kontakt s materiálním světem (tak je tomu v NZ — 1Te 5,23 a Žd 4,12, kde se popisuje trojí povaha člověka: tělo, duše a duch). Svým duchem byl Adam ve spojení s duchovním Božím světem, tělem se stykals s fyzickým světem materiálních věcí. Soustředil v sobě dvě stránky Božího stvořitelského působení; stal se osobnosti (jsoucností) žijící na světě, která se samostatně pohybovala a měla možnost **svobodné volby**. Z tohoto celkového hlediska se nám Adam jeví jako sebe si uvědomující a sebe vyjadřující bytosť — jako živá duše.

Adam byl stvořen dokonale, t. j. byl bez chyb, protože ho stvořil Bůh, ale potřeboval ještě poslední Boží dotyk. Bůh ještě neudělal s Adamem to, co zamýšlel. Plán byl větší, ale o tom ještě nebylo u Adama rozhodnuto. Božím úmyslem bylo prostřednictvím člověka si zajistit všechna práva ve vesmíru. Nechtěl na zemi jen lidi stejně krve, ale typ lidí, majících v sobě Ježího život.

Adam byl stvořen jako **neutrální**. Jeho duch mu umožňoval udržovat spojení s Bohem, avšak jako člověk nebyl dosud definitivně orientován. Měl moc volit a mohl si podle svého přání vybrat opačnou cestu. Božím cílem při člověku bylo „synovství“, nebo jinými slovy, vyjádření Božího života v lidských synech. Tento božský život byl reprezentován v ráji stromem života, nesoucím ovoce, které se mohlo trhat a jíst. Jestliže by Adam šel o své vůli touto cestou a kdyby zvolil závislost na Bohu přijetím ovoce ze stromu života, pak by Bůh žil s lidmi v jednotě. Adam však poslechl satana a utříl ovoce ze stromu vědění. To určilo směr jeho vývoje. Od té chvíle „poznał“ — stal se sebevědomým. Byl „vzrušen“, ovoce se mu zalíbilo a vyvolávalo v něm „žádost“. Mysl se svou rozumovou mocí se vyvinula, proto „se stal moudrým“, i jeho vůle byla posilena, takže v budoucnosti mohl vždy sám rozhodnout, kterou cestou půjde. **Ovoce sloužilo k rozšíření a plnému vývoji duše**, takže člověk nebyl jen „živou duší“, ale od té chvíle **žil duší**. Duše se svou nezávislostí schopností svobodné volby vytlačuje ducha jako oživující sílu v člověku.

Adam nepřivedl hřich na svět tím, že spáchal vraždu. Ta přišla později. Otevřel dveře hřichu tím, že **začal rozvíjet svou duši směrem od Boha**. Duše se stala sidlem našich slavů, náklonností odvádějící z Boží cesty.

Ale Bůh nikdy neupustil od plánu, který s člověkem měl. Pán Ježíš svou smrtí a zmrvýchstáním způsobil, že Boží cíl bude uskutečněn, aby člověk vírou v Něho obdržel více, než kdykoliv předtím měl Adam. Kristus umřel i pro můj starý nezávislý život, který jsem zdědil po Adamovi. Dílo kříže se vztahuje na uskutečnění Božího plánu v nás tak, že:

- za prvé: Duch svatý se v nás usídlil,
- za druhé: umožňuje nám dělat to, co nazýváme „nesení kříže“, t. j. podilet se na denném spojování se smrtí Pána Ježíše.

Novy život v nás se projevuje tím, že klademe našeho „přirozeného člověka“ na místo, kam opravdu patří, oddáváme se Ducha svatému. **Bohu nevadí, že naše duše je taková, jakou dal Adamovi**. Bůh se rozhodl něco na ní změnit. On usměrňuje a mírní nepřiměřený rozvoj (růst) v našich duších. Překon-

nává přirozené zdroje, jež jsou výsledkem ovoce poznání. Bůh nás přede vším chce přivést k tomu, abychom žili životem Ježíše Syna, aby „život Ježíšův byl zjeven na našem smrtelném těle“ (2K 4,11). Co to znamená?

U každého z nás se projevuje síla nebo schopnost vlastní duše. Předtím jsem svůj rozum používal pro získávání vědomostí, nyní stejným způsobem se zaměstnávám Božími věcmi. Někteří lidé jsou rozenými řečníky, a pak po obrácení se stanou kazateli s využíváním přirozených schopností duše bez opravdového duchovního života. Ten, koho Pán vyučuje, odmítá žít podle tohoto principu. Pán Ježíš nás vyzývá, abychom každodenně „nesli kříž“ (Mt 16,34-39; Mk 8,32-35; Lk 17,32-34 a J 12,24-26). To se týká naší duše. Nejedná se však o ukřižování duše samé ve smyslu odstranění přirozených darů a schopností, naší osobnosti a individuality. Kdyby tomu tak bylo, pak by nemohlo být o nás řečeno, že jsme „věřící k získání duše“ (Žd 10,39). Ne, neztrácíme svou duši, ale na přirozené nadání v jeho zneužívání je vložena pečel smrti. Duše musí být podřízena duchu a nikdy nemá projevit svou nezávislost. Proto, kdo ztratí duši pro Pána Ježíše, naleze ji. „Ztratit duši“ znamená, že neplníme více její přání, nemůžeme si dovolit dále ji uspokojovat. Procházíme tedy bolestným procesem, v němž se snažíme zbavovat všeho toho, co duše žádá.

Castokrát se musíme odříci toho, co se nám zdá dobré a cenné, a dokonce to mohou být i „Boží věci“, aby se splnila Jeho vůle. Všechno závisí na tom, zda žijeme duší nebo duchem.

Naše duše se svým množstvím vrozené energie potrvá až do naší smrti. Do té doby denně potřebujeme kříž, aby v nás konal své dílo a dokonale v nás vyušloval pramen, z něhož by naše duše tak ráda čerpala. „Kdož neběrá svého kříže a nenásleduje mne, není mne hoden“ (Mt 10,38). **Smrt a vzkříšení Pána Ježíše musí být neustálým vzorem i v našem životě pro ztrátu naší duše a růst Ducha v nás, aby se dále upevňovalo a rozvíjelo znovu navázané spojení našeho ducha s Bohem**.

Dávajte a bude vám dané

(L 6,38)

Raz navštívil velký kazatel Spurgeon Bristol, působisko Juraja Müllera. Vidační posluchači a domáci veriaci urobili pre jeho nádhernu prácu zberku, v ktorej bolo tristo libier. Spurgeon bol samozrejme rád, pretože bol v nudzi, ale tej noći nemohol spať. Duch Boží mu neustále kládol na srdce, aby tieho peniaze dal Müllerovým sirotánom. Napokon šiel a navštívil Juraja Müllera. Našiel ho práve na kolenách, ako úpenivo prosil Pána za tristo libier, ktoré tak veľmi siroty potrebovali a pokladňa bola na dne. Aká veľká radosť a vdaka zavládla v jeho srdeci, keď zazrel Spurgeona a dostal dar, o ktorý práve prosil! Keď sa Spurgeon vrátil domov, našiel v schránke obálku, v ktorej istý zámožný kresťan písal, že mu Pán prikázał, aby posol Spurgeonovi na Božie dielo tristo guinei, teda o tristo šilingov viac, ako dal pred tým Müllerovi (1 libra šterlingov — 20 šilingov, v prepočete asi 100 Kčs, 1 guinea — 21 šilingov — pozn. autora). Spurgeon hned padol na kolená a dakoval Pánovi, že mu k odovzdanému daru posol ešte aj tristo šilingov úrokov.

Niekedy bývame azda až príliš úzkoprsí, keď sa jedná o dávanie na Božie dielo. Pritom zistíme, že čím viac si necháme pre vlastné účely, tým menej sa nám dostáva. Naopak: Keď dáme pre Pána čím viac, ešte viac sa nám vráti. Už tu na zemi a čo ešte potom vo večnosti. Aj zemske straty sú tými najlepšími vkladmi do nebeskej pokladnice — povedal kazatel, milý brat Kriška. Ak sa chceme o tom presvedčiť, skúsmo na Božie dielo viacej myslieť už pri najbližšej zberke. Dajme Pánovi viac času i schopnosti. Jeho úroky budú iste prekvapujúco vysoké.

jk

KRĀSNY ŽIVOTNÝ OBRAZ

1. Samuelova 1

Ked Peter pisal v 1Pt 3,1-4 o skrytej ozdobe ženy, tu iste tiež myslieť na Annu. Osoby ako Anna jasne vystupujú do popredia, pretože sa obyčajne nachádzajú uprostred morálnej skazy a rozpadu. Pripomeňme si vlažného Eliho a pohanené krázstvo. Uprostred tohto smutného stavu vidíme Annu, ako si vyprosuje od Boha syna, nie preto, aby sa na prvom mieste s ním láska, ale aby ho dala Bohu izraelskému. Ked túto prosbu Pánovi predložila, On ju vypočul. Lebo na mieste bezbožných synov Eliho bol Samuel opravdovým krázom a prorokom. Z plnosti tohto pravého života si vezmememe len niekoľko bodov.

1. Anna bola milovanou ženou (5). Je to ľahko pochopiteľné, keď vedlá nej vidíme Peninu, tú druhú Elkánuvu ženu. Bol to rozdiel ako medzi tehom a Duchom. Pravá zbožnosť, ako ju vidíme u Anny, vždy vyzvalá lásku a obdiv — nevôľu a nenávist. Anna bola, ako raz Mária — služobníčkou Pána.

2. Bola zarmútenou ženou (7). Prečo? Pretože bola veľmi sužovaná a pretože bola tiež neplodná. Ako rýchlo sme naklonení tiež nepríjemnosti zo seba zotraist namisto toho, aby sme ich ľahko niesli, ako Anna! Práve tiež veci ju viedli k modlitbe. Ked nás nádza a ohováranie pudí k Bohu, tak sa nám dostane nádherného ovocia. Ked Pána Ježiša obklúčili nepriatelia a On by učinil, čo bolo v Jeho moci (Mt 26,53), kde by bolo potom spasenie? My by sme tak radi kríž skrátili, trochu z neho urezali, keď sa nám zdá byť ľahký. Myslime však na to, že je nutný práve pre našu vzdelanie a dobrý práve pre naše pomery. A napokon má Boh ešte dnes dosť Šimonov Cyrenenských, ktorí nám pomôžu kríž niesť. Nečítame: Koho Pán miluje, toho obohatí — nie, ale toho karhá.

3. Anna bola ženou modlitby (10). Jej modlitby boli premiešané so slzami a preto mohla bohaté zakúsiť, čo je

napísané v Ž 126,5.6 — ona siala so slzami. V tejto veci mala mnoho spoločného s Pánom (Žd 5,7). Jej neplodnosť, ktorá bola pre ňu pohanou, ju uvádzala do modlitby. Nie je to podobne hanbou, keď veriaci sú Pánovi neplodní? On nás vyvolil na to, aby sme prinášali ovocie (J 15,16). Ide nám naša duchovná neplodnosť tiež k srdcu a vede nás do plácu a modlitieb pred Pánom? Ako skoro by bolo viac Samuelov Božích, keby sa matky v Izraelovi za ľakých modlili, ako to učinila Anna! V Cirkvi tiež.

4. Anna bola vytrvalá (12). „Keď sa len dlho modlila ...“ Mnohí sa rozbrehnú, ale nemajú žiadnu vytrvalosť a zabúdajú na napomenutie v R 12: „Na modlitbe zotrývájúci“. Môže sa o nás tiež povedať, že sa dlho modlime? Tak je to potrebné doma v komôrke.

5. Bola veľmi pokorná (6, 7, 15). Myslime na jej protivníčku, ktorá ju rok čo rok sužovala. Jej ostré šípy neboli napriek tomu dôvodom k hrubým odpovediam, ale ju viedli do modlitby. Kam nás vedú hanenia zo strany protivníkov — k modlitbám alebo k tvrdým odpovediam? Mnohí z nás musia mať vždy posledné slovo a dobre poznáme z toho následky. Ako jemná bola jej odpoveď na zraňujúce slová Eliho (14)! Či by sme tiež odpovedali veršom 15?

6. Anna verila (18, 19). Ona svoju fažkost položila na Pána a potom s úľavou išla domov. Jej tvár sa zmenila. Ked srdce pride k pokoju, potom sa zmení aj obliečej.

7. Anna slúbila a svoj slub dodržala (11,28). Ona nechcela Samuela pre seba, ale aby slúžil v dome Božom. Dala Pánovi to najmilšie a to najdražšie. Čo my dáme Pánovi? Mnohí sľubujú všetko, ale keď má príslušné splnenie, tak zlyhajú. Už nejeden nemocný slúboval Bohu, že Mu bude slúžiť, keď mu vráti zdravie. Ako mnohí zostali Bohu to slúbené džini (Ž 116, 18)!

8. Anne bolo opäť odplatené. Ona da-znejú jej slová, ktorími svedčí, že ju la Pánovi Samuela a Pán jej dal päť Pán vypočul. Ešte viac vyniká jej chvála synov a dve dcéry (2,21). To bola za Samuela bohatá náhrada. Boh ju odmenil. On nám nezostane nič dĺžny.

9. Anna svedčila o Božej vernosti (26,27). Ako jednoducho, ale mocne v jej svätej túžbe a ovoci. upr. ik

SEDEM STUPŇOV VIERY

„A tak tedy, ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v ňom chodte, zakorení a budovaní na ňom a upevňovaní vo viere, ak ste naučení, hojnejúc v nej ďakovaním“ (Ko 2,6-7).

iera v Pána Ježiša Krista nie je jednorázový akt, ktorým si človek privlastní spasenie a dosť. Viera je proces rastu poznania Ježiša Krista ako Pána, ako to apoštol Pavel vyzadril pomocou siedmich stupňov vzrastu viery v uvedenom texte. Sú to:

1. Prijatie Ježiša Krista ako Pána (v. 6a, pozri Mt 1,20.24; J 1,11)
2. Chodenie v ŇOM (v.6b, pozri Mk 5,42; R 6,4; Ef 2,10)
3. Zakorenenie do NEHO (v.7a, pozri Ef 3,17.18; Mt 13,6.21; R 11,16-18). Pán Ježiš je koreň — R 15,12; Zj 5,5
4. Budovaní na ŇOM (v.7a, pozri 1K 3,10.2 12.14; Ef 2,20; 1Pt 2,4,5; Ju 20)
5. Upevňovanie v ŇOM (v.7b, pozri Mk 16,20; 1K 1,8; 2K 1,21; Žd 2,3; 2Tm 2,19)
6. Naučení skrize NEHO (v.7b, pozri 2Te 2,15; Ef 4,21; Fp 4,9; Iz 50,4,5; Mt 11,29)
7. Ďakujúc skrize NEHO (v.7b, pozri 2K 9,10-12; J 15,1-5; 10,10)
Premýšľajme o týchto stupňoch viery a pýtajme sa, či aj moja viera rastie v niektorých z týchto oblastí života s Pánom.

Podľa H. T. pripr. — jos

JAK ZVĚSTOVAT BOŽÍ SLOVO

V oblasti služby slovem klademe obvykle hlavní důraz na **obsah** zvěsti a méně již na **formu** — přednes. Mit „co říci“ považujeme za důležitější, než „jak to říci“. Musíme však připustit že mnlý, monotonní přednes činí často výklad málo působivý. A naopak, živá a nadšená řeč působí strhujícím dojmem a nemine se účinkem.

Jedinečné poselství o Bohu a jeho všeobecné lásce si zaslouží, aby bylo živě a mocně tlumočeno. Chtějme se proto v následující úvaze zabývat problémem rétoriky (naukou o řečnicktví) v „laickém“ společensví našich sborů.

Základní řečnické dispozice:

1. Vystoupení před posluchače.

První dobrý dojem se získává **vlídonym pohledem a srdečným oslovením** přítomných. „Jsem vděčný Pánu, že mohu být opět mezi vámi...“ „Potěšil jsem se udaným textem a chci se s vámi rozdělit.“ „Přečtete si text Božího slova.“ apod., přičemž čekáme, až si všichni udané místo najdou a pak je **hlasitě a zřetelně přečteme**.

Upravený zevnějšek je důležitý, proto dbáme toho, abychom ke službě slovem ve shromáždění byli slušně a společensky oblečení.

2. Umět se dívat

Je třeba udržet přímý živý styk a té měř po celou dobu „**nespustit posluchače z očí**“. Nedivat se do prázdná, na hodiny a jinde. Tlumočíme poselství, které zapálilo naše srdece a to **slovem i pohledem**. Službu nechte, ztratili bychom kontakt.

Taktéž místo, ze kterého hovoříme, musí mít prostorový odstup, abychom pohledem obsáhli a oslovili všechny (vvláště v pohřbu).

3. Ovládat svůj hlas

Hlas je „nástroj“, má sílu, výšku a barvu. Ovládat hlas znamená jej **modulovat a intonovat**.

Modulace — ladění je upravení hlasu, aby zněl střídavě dojmově a podmanivě, příjemně aneb naléhavě, vážně či

slavnostně. Střídání blasových forem zahání únavu.

intonace — melodickost je ovládání hlasu co do výšky. Když vyslovujeme otázku, nerozhodnost, pochybnost, výška hlasu stoupá, a opačně chceme-li vyjádřit rozhodnost, důvěru, výška hlasu klesá.

Stupňování hlasu do síly i výšky vyvolává pohnutí a spád. Někdy je pomalé, jindy rychlé. Silu hlasu je nutno přizpůsobit akustice a velikosti sálu.

Opakem uvedených dispozic je monotónnost a jednotvárnost. „Takový kazatel je podoben formanu, který jak se na koně dostane, tak se vezme, jako by spal, koně pak pod ním jako nějaké zmrzlí sotva se vlekou.“ Kazatelova

řeč má být důstojná, ani příliš rychlá, aby nečinila dojem, jako by kazatel byl stržen hněvem, ani příliš pomalá, při níž se zdá, že si kázání teprve vymýšlí. Má plynout jako potůček, ne dopadat jako kapky deště na okenní tabulky, což posluchače uspi...“ (Smolik: Kázání v reformaci).

Chtějme si zapamatovat, že pouťavá, působivá řeč **musí mít spád, jasnou výslovnost** (artikulaci), **stupňování** a měnění hlasu do síly a výšky.

Při hovoření **do mikrofonu** musíme však řeč upravit: nemluvit rychle, ale zřetelně, volně, raději pomalu. Ještě vyslovovat, jinak se zvuk tráší a špatně poslouchá. Dávat pozor, abychom mluvili **do mikrofonu**, ne **mimo něj** a v přiměřené, vyzkoušené vzdálenosti. **4. Snažíme se mluvit spisovně a živě**

Považuje se za povinnost dbát čistoty a krásy jazyka. Užívat krátké a jasné věty. Vždy se libí **stručnost, věcnost a vhodná přirovnání**, která dávají duchovním myšlenkám plastičnost a činí projev zajímavým a srozumitelným. Proto vyprávějme — doplníme řeč příběhy, příklady a podobenstvími (jako Pán Ježíš).

Vždy působí oživení, když řečník doplní: „K této věci uvedu příběh — vlastní zážitek...“ „Jistý člověk mně řekl...“ „Bratr K. k tomu připojil...“ „Starý zákon nám osvětuje tuto pravdu v příběhu...“

Ne bez užitku jsou krátké pomlky v řeči, znásobují důležitost následujících myšlenek. Rovněž kladení řečnických otázek (aniž bychom čekali odpověď) má svůj význam. Stejně působivé je kladení otázky a vymáhání odpovědi. Např.: „Je napsáno, že lidské srdece je lítství a převrácené?“ — „Ano, ano.“ — „Ne, je napsáno, že je nejlítstivější a nejpřevrácenější...“

Takto jsou posluchači strženi ke společné úvaze a řeč je presvědčivá a působivá. Uvádění veselých a vtipných historek může někdy zapůsobit, ale také nemusí být všemi dobře pochopeno. Proto je lépe se jich vyvarovat.

V tomto bodě budíž zdůrazněno, že Písmo čteme v takovém rozsahu, jenž hodláme vyložit a pokud souvisí s tématem. Po celou dobu služby se držíme tématu, rozvíjíme jej a stále se vraćíme k **základní myšlence**: Posluchač by měl hlavní myšlenku postihnout. Než dobrým vysvědčením, když na otázku, co bylo včera slouženo, tázaný odpoví: „No, nevím, něco z Božího slova.“

Během služby se odvoláváme na Písma a Písmo potvrzuje výklad.

5. Postoj, výraz a pohyb

Chování řečníka i jeho projev má být živý. Záleží na povaze. Pohyb rukou by měl být nenáhlý, účelný, gesta přirozená. Není dobré stát za stolem jako „socha“, ani gestikulovat jako „herec“.

Gestikulaci nepřehánějme, ale také nezapomeňte komplexem. Důležité je neztratit ze zřetele, že jsme ve výšší službě. Mějme na mysli totéž co Eliáš: „Živ jest Hospodin, před jehož obličejem stojím.“

6. Znát své posluchače

Je nutno vědět, jaké **máme posluchače**, zdá věřící, nevěřící, mladé, starší atp. a podle toho upravit poselství. Sledovat jejich pozornost, případně vzbudit zájem (opět příběhy, otázky atd.).

7. Jak získat posluchače?

Hodně bylo naznačeno — pohled, živá řeč, změna a rychlosť řeči. Připojme další vlastnosti — **opravdovost a rádostnost**. Služebník Božího slova má být člověk zapálený, hluboce přesvědčený o pravdivosti zvěstovaného, a vědomý své závislosti na Bohu. **Musi přesvědčit posluchače, že je má rád** a má nezíštný zájem o jejich duše. **Stojí v jedné rovině** s nimi, ví, že „všichni zajisté zhrešili a nemají slávy Boží“. **Srdce hovoří k srdci**.

Kdo je oslovouje? — Omilostněný hříšník, pouhý služebník Slova, který se nenadřazuje nad posluchače. **Pro koho je chce získat?** — Pro Boha, pro Pána Ježíše, pro věčnost.

Příkladný je výrok apoštola Pavla: „Byl jsem ruhač, protivník a ukřtitel (představuje se hříšník — svátek), ale milosrdenství jsem došel (vděčně srdce) a proto vám zvěstuji (koho?). Jistá je tato řeč a nad vše přijemná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby

né spasil" (1 Tm 1,13-15). Anebo: „Proto my [já] na místě (v zastoupení) Krista posolství neseme a prosíme vás...“ (2K 5,20). **Evangelium je rádostná zpráva.**

Prvek opravdové, podřízené svědecké služby musí být patrný z naší řeči. Ve jménu Boží milosti získáváme posluchače pro Krista, ne pro sebe. „On musí růst, já se menšít“.

8. Jaké služby slovem rozeznáváme?

Podle zaměření - evangelizační, vzdělávací, pro Památku Páně, pro modlitební chvíle, pro děti, mládež, pro slavnostní obecenství — svatby, významná jubilea, pohřby.

Je značný rozdíl mezi uvedenými projevy a dobrý služebník slova je rozlišuje. **Při evangelizaci** (a na pohřbech) **mluvime civilně**, jednoduše a srozumitelně. Neužíváme hlubokých duchovních výrazů a úvah (lidé „ze světa“ jím nerozumějí). Stejně tak s dětmi a mládeží mluvime úměrně jejich věku a zájmům. „Učiněn jsem Židům jako Žid, mldým jako mldý, (dětem jako dítě), abych vždy některé ke spasení přivedl“ (1K 9,20-22).

Délka projevu. Obvykle dbáme na radu apoštola 1K 14,29 a sloužíme dva až tři vykladači. Jsem-li hostem podle plánu, vážim únosnost půlhodinové služby. Využiji odmlčení — pauzy, písničky a pak pokračuji. Záleží na zdatnosti řečníka a přání místních starších.

Mezi veřejné slovní projevy patří také **modlitba**. **V modlitbě nekážeme**, ani si s Pánem Bohem **nepovídáme**. Modlitba je důstojný hovor, „skrze poníženou žádost s díkůčiněním prosby naše činíme známny Bohu“ (F 4,6), ne jako pohané v mnohomluvnosti (Mt 6,7). Modlíme se hlasitě a krátce, aby se ostatní věřící směli ztožnit s námi svým. „Amen“.

U Památky Páně neprosíme, ale Pánu děkujeme, chválíme a velebíme: jej.

Při udávání písň (zejména ve větších shromážděních) je vhodné povstat, obrátit se k posluchačům a ohlásit např.: „Zazpívejme společně píseň číslo 277 — Tvá Paně věc to jest, jež nám zde svěřena ...“

9. Obsah řeči

Úvod, jádro, závěr.

Úvod — viz bod 1) — Je vhodné před čtením Písma předeslat: „Čtěme ve jménu Pána Ježíše ...“ Odpovídá to Pavlově radě: **Cožkoli činite ve slovu** neb skutku, **činite ve jménu** Pána Ježíše Krista (Ko 3,17).

Jádro — je páteř každého kázání. **Obrahem naši zvěsti je Písmo**, jediný zdroj poznání všech pravd a norem, jediná autorita ve věcech víry, lásky a naděje. Zvěstujeme **evangelium**, zprávu o Pánu Ježíši Kristu, Božím Synu přišlém v těle, o Kristu za nás ukřižovaném, o Jeho spasitelném díle, odpustění hříchů, o budování církve a Jeho přichodu ve slávě. **Jsme ve službě** Toho, který řekl: Posílám Vás ... **JÁ** buduji církev svou a **VY** budete mými svědky.

Jsme si vědomi toho, že ve službě Pánu žádná, ani ta nejmistrnejší řeč nepřinese trvalý užitek bez pokorné modlitby a působení Ducha svatého (viz 1K 2,4)? Platí zásada: **více se modlit, méně mluvit!**

Při rozebrání textu Pisma, lze poukázat na dějinné souvislosti (homiletika) a učinit výklad (exegeze) s přidržením se zásady, že **Písmo se vykládá Písmem**. Lze „řečnický“ postupovat uváděním důvodů „pro i proti“, uvést záporné i pozitivní argumenty, ale lepe je pominout polemiku v horizontální linii lidské filosofie a upřít pozornost na sdělení shůry, z vertikální linie **od Boha samého**. „Živá jest řeč Boží — pronikavější nad všeliký meč (lidské filosofie), ... a dosahuje duše, i myšlení srdce.“ (Žd 4,12).

Závěr — je důležitá část řeči. Zaslouží propracování. Nestačí rozvinout myšlenku o hřichu, negaci a soudu, a nemít čas na pozitivní a nadějně — na **oslavu Boží milosti**. Naprostě nevhodný je závěr: „Bůh nás je oheň spalují ...“ A jak potěšitelně zní: „Milost Boží se všechněm vámi ...“, čímž končí Pavel téma všechny listy.

Působení na posluchače tzv. „**harfonu**“ (na city), aneb „**kyjem**“ (bušení do svědomí) je služebníku Božího slova cizí. Není žádoucí vyvolat vnitřní rozhodnulí pomocí citů, aneb výhrůžek, strachu. Nikdy to nepřinese trvalý užitek (obrácení, znovuzrození), ale jen povrchní duševní rozrušení.

Nepraktikujeme „zvedání rukou“ a sijní činnosti a **vždy** projev vděčnosti Bohu. Co říci na závěr našeho uvažování?

Lidské slovo ztratilo cenu, selhalo. Člověk, který z milosti Boží zakusil záruk vzkříšení a nového života v Kristu Ježíši, stojí v tomto světě jako svědek. Boží pověřenec mající poselství živého Boha. Má slova věčného života, smí nést světlo, chléb života i životu vodu, zná odpovědi na poslední otázky života i smrti, zná potěšení věčné a naději dobrou z milosti (2Te 2,16). Je zvěstovatelem radosti, jež ohlašuje počet (Nah 2,1).

Jak vznesené je poslání stát ve službě Toho, který praví: Jdi a volej, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako květ polní: Usychá tráva, květ prší, ale ... **slovo Boha naše ho zůstává na věky**. Koho pošlu? — **Aj já, pošli mne!** (Iz 40,6-8, 6,8). —šek

Společné úsilí

„Nemůžet tedy oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, aneb opět hlava nohám: Nepotřebuji vás.“

1. Korintským 12,21
Při zkoušce v Metropolitní opeře v New Yorku upozornil veliký italský dirigent Toscanini významnou sólistku na některé chyby, kterých se dopustila při svém vystoupení. Ta však byla příliš pyšná, než by přijala jeho dobře míněnou kritiku. S hněvem mu odpověděla: „Já jsem hvězdou v tomto představení!“ Toscanini zareagoval moudře a rozhodně. „Vážená paní,“ řekl, „v našem orchestru nejsou hvězdy!“ Jaká pravda je skryta v jeho slovech. Vždyť kdyby všichni členové souboru nebyli ochotni spolupracovat, pak by nikdy nemohla být nastudována a veřejnosti zahrána ani ta nejdrobnější skladba. Souborovou prací nelze dosáhnout pokroku. Všichni, kteří chtějí pracovat na velkém díle, ať jsou významní nebo zcela neznámí, musí spolupracovat v harmonii a společném úsilí.

Tato pravda platí i o církvi. Apoštol Pavel přirovnal různé části našeho jazyckého těla k jednotlivým věřícím, kteří tvoří Kristovo tělo. Proto si musíme být vědomi toho, jak velice potřebujeme jeden druhého. Všimněme si, co Pavel řekl: „Nemůžet tedy oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe ... a ani hlava nohám: Nepotřebuji vás.“ Vždyť všechny údy jsou potřebné.

Pán nehledá sólisty, kteří by se stali hvězdami. On potřebuje dělníky ochotné sloužit. Boží dílo vyžaduje společnou práci a společné úsilí všech jednotlivců. Jedině v tomto smyslu se též naplní i ono vzácné slovo nebeského hodnocení: „... nebo hvězda od hvězdy dělí se v slávě. Tak bude i vzkříšení z mrtvých“ (1K 15,41-42)!

hk

♦ Ak budeš cele oddelený pre Boha, aj Boh ti bude cele k dispozícii.

DUCHOVNÁ VÝZBROJ

Vojak Ježiša Krista musí byť silný a vystrojený Jeho mocou [Ef 6,10-18]. Toto vystrojenie spočíva v poznaní Boha a Pána Ježiša Krista. Gedeonovi bolo povedané: „Chod v tejto sile a zachráni Izraela“. Aká to bola sila? Jeho sila bola v tom, že veril v Hospodina a vo všetky Jeho zázraky [Sd 6,13-13].

Aj my budeme len vtedy hotoví a schopní postaviť sa do boja s mocou tmy, zla, keď budeme dôverovať tomu, v ktorom sme uverili. „Mocnejte v Pánovi“, čítame. Viacej Ho máme poznávať, Jeho skutky, divy a boje pozorovať.

Proti sebe máme ľstivého a chytrého nepriateľa, diabla. Jeho pomenovanie znamená ohovárač, odporca, protivník, nepriateľ, zvodca, žalobca. Opovážil sa postaviť aj proti Božiemu Synovi, aby ho ľstou zviedol k neposlušnosti, ako to urobil v raji. Pán Ježiš nad ním zvíťazil Božím slovom.

„Lebo nie je nám zápasit s telom a krvou...“ Telo a krv znamená naše zlé sklonky, zlá povaha, čo v sebe Duchom Božím denne mŕtvime. Ale my zápasíme s duchovnými mocnosťami, ide o „vonkajší boj“. Pán Ježiš hovoril o týchto mocnostiach zla [Mt 4,1-11, Mk 1,12, Lk 4,1-14], o kniežaťovi tohto sveta [J 12,31; 18,11], zlých anjeloch a démonoch, o Belzebubovi, kniežaťovi démonov [Lk 11,15; Mt 12,24] (výklad tohto meno je Pán podsvetia; v 2Kr 4,4 je menovaný bohom tohto sveta). To je ako organizácia padlých anjelov proti Bohu a jeho ľuďom a my sa máme proti nim vyzbrojiť Božou zbraňou, aby sme obstáli voči ich taktike a úskočnosti. To sa môže uskutočniť len v Pánovi a v sile Jeho vlády [Ef 6,10].

Máme vziať na seba celú zbraň Božiu. Nestačilo by mať len plášť a meč. Plášť musí byť **opásaný**. K našej výzbroji patrí pravda, pretože polopravda a nepravda majú „krátké nohy“. Petra to doviedlo do trapnej situácie a fažkého hriechu. Božie diefa sa bojí klamat, lebo vie, že je to taktika satanova. Satan nikdy v pravde nestál, lebo je otcom lží. Kto miluje svojho Pána, nedá sa zvestiť kľamu a ak predsa, potom ho to bude stáť mnoho slz, ako Petra.

Sme oblečení do **panciera spravodlivosti**. Pred obrátením sme žili nespravodivo, v hriechu. K Bohu sme takí nesmeli pŕst, ale k Pánu Ježišovi, záchrancovi hrievníkov, áno. On nás ospravedlnil svoju krvou. To je minulosť. Teraz ide o spravodlivosť každodenného života. Môžeme to prirovnati k dílníkovi, ktorý nemá prostriedky na zaplatenie svojho dlhu. Ak má však dobrého priateľa, bohatého, ten môže jeho dlh splatiť. A ešte viacej, môže mu poskytnúť prostriedky pre denné živobytie. A to je „pancier spravodlivosti“. „Hospodin je naša spravodlivosť“. Už nechceme robiť dlhy, už nechceme hrešiť. Ak takto budeme žiť v „spravodlivosti“, žalobník bude premožený.

Je treba, aby sme mali **nohy obuté** v hotovosti evanjelia pokoja. Kde stane naša noha má zostať stopa Kristova. Niektorí výrobcovia obuvi vytlačia na podrážku svoje meno. Človek, ktorý takúto obuv nosí, vytlačia v stopách meno výrobcu. Tak by to malo byť aj s nasledovníkmi Kristovými.

Potrebujeme aj **štít viery**. Satan šípmi argumentov proti existencii Boha, proti Jeho slovu chce vieri napadnúť. Kto stratí vieri, ten kráča širokom cestou do záhuby. Pán Ježiš prosí za nás, aby naša viera nezhynula. V liste Židom 11. kap. vidíme delilovat víťazov vo vieri. Majme aj my štit viery.

Prilba spasenia kryje našu hlavu. Ako by nás satan chcel v myšlienkach poraziť. Aj Dávida satan naviedol k zlému, vnukol mu zlé myšlenky. Judášove myšlenky a rozhodnutia satan ovplyňoval dokonca v zhromaždení učeníkov za prítomnosti Pána Ježiša. Lutherovi prichádzali zlé myšlenky ako lietajú vrabci nad hlavou, ale im nedovolil si na hlavu sadnúť. Akú skrytú prácu koná satan v zlých myšlienkach ľudí. Budme voči tomu chránení prilbou spasenia. Keď prí-

de zlá myšlienka, hovoríme si: ved ja som spasený, Pán Ježiš ma vyslobodil od zlého, chcem mať Jeho myseľ. Budem premýšľať o tom, čo je hore a nie to, čo mi zlý vtisna do myseľ. Oddajme sa Bohu a sprotivme sa diablu a on utečie od nás.

V boji s mocou tmy nemáme byť len pasívni, brániť sa, ale aj aktívni, odraziť jej útoky **mečom Ducha**, ktorým je Božie slovo. Toto Božie slovo veľmi účinkuje, keď ho vieme citovať v rozhovore s kýmkolvek a kdekolvek. Toto slovo preniká do duše i do ducha, je ostré ako meč na obe strany. Krotí zúrivý hnev, rozburéné more slov a pôsobí utišenie a pokoj.

Dal by nám Pán milosť, aby „zlých dni“ bolo v našom živote čo najmenej. Prosíme Pána „chráni nás od zlého“, od pokušenia. Keď však On dopustí, aby sme boli preosievani a naša viera skúšaná, potom budme oblečení v tej výzbroji, v ktorej môžeme odolať „a vykonajúc všetko, stáť!“ M. O.

Moje spovede

Vyrástol som v početnej katolíckej rodine, kde zachovávanie všetkých náboženských povinností bolo samozrejmosťou. Mávali sme domáce pobožnosti, okrem toho otec nám často čítaval celé kapitoly zo svätého Písma.

Prišiel čas, keď som musel odísť do sveta ako loďka na šíre more. To, čo sa robilo v mojom okolí, som fažko znášal, i keď sám som urobil mnoho zlého. Svedomie me často obviňovalo a tak aj ochránilo od zlého. Chodil som na spovede a uistoval som sa, že tým je všetko v poriadku. Po spovedi som však žil ďalej, ako pred ňou, a stále horšie.

Po 16 mesiacoch vojenskej základnej služby som vážne onemocnel a nádej na vyliečenie sa strácalala. Začal som myslieť na smrť a na stretnutie s Bohom. Pociťoval som nesmierny strach a úzkosť. Hľadal som uspokojenie v spovedi, ale nenachádzal. Po mnohých prebdených nocach, slzáčach a vzduchániach, som raz o polnoci vstal a so zdvihnutými rukami k nebesam volal: „Ak Božie existuješ, daj sa mi poznat, alebo ma zabi a ukonči moje trápenie!“ Na tento srdcerváci výkrik som dostal odpoveď, ktorú počul môj duch: „Dám sa ti poznat“. Ruky mi klesly, hľadal som okolo seba toho, ktorý to povedal, ale nikde nikoho. V pokoji som zaspal. Ráno ma čosi neznáme nátilo, aby som hľadal človeka, ktorý mi mal niečo povedať. Prehľadal som celú vojenskú nemocnicu, ale nenašiel. Žil som však v nádeji, že ho časom nájdem.

Po mesiaci som bol preložený do štátnej nemocnice. Po istých zákrokoch som musel 14 dní nehybne ležať. Vedla mňa umierali pacienti, izba bola naplnená západachom. Keď som konečne vyšiel na chodbu, na druhom konci som videl troch ľudí: starca, mládenca a chlapca. Niečo ma k nim trahlo. Pri pohľade do tváre mládenca som opäť počul ten vnútorný hlas: to je on! Pán veci riadil tak, že o niekoľko dní ma preložili na izbu, kde ležal spomínaný mládenec. Na nočnom stolku mal Bibliu, z ktorej vo voľnom čase čítaval a niekoľko slov k tomu povedal. O dva týžne zo sanatória odišiel, ale Bibliu mi obstaral. Pozorne som si v nej čítal. Bola mi ako svetlo, ktoré osvetuje tmu môjho srdca a zároveň odkrýva moje hriechy. V takých chvíľach strachu som ju zatváral a odkladal. Pri čítaní listu Rimanom som poznal, že je reč o mne, o mojom stave aj príčinách tohto stavu. Bolo mi však zjavené i východisko z neho: Pán Ježiš má moc spať moju dušu, zachrániť ma od zahynutia, zmieriť s Bohom a dať mi pokoj. V to nezabudnuteľné nedelne odpoludnie som si kľakol pri posteli a začal prosiť za

odlúčenie. Ani polovicu z toho, čo som chcel Pánovi povedať, som nevyslovil, slzy mi vytryskly z očí. Boli to slzy pokánia, ale potom sa zmenili v slzy radosti, lebo som bol naplnený pokojom, bremeno vín zo mňa spadlo, pocítil som nový vzťah k Bohu — „Otče môj, ktorý si v nebesiach ...“ Podákoval som sa mu za Pána Ježiša, ktorý je aj mojím Spasiteľom.

Ked' sa spolubývajúci vrátili, rozprával som im o svojom zážitku. Divili sa tomu a nechápalí. Ani ja som to však nevedel vysvetliť, že je to deň môjho znovuzrodenia, prechodu zo smrti do života, keď nebesia plesali pri slávnom zápisе môjho mena do Knihy života. Dnes to viem, vďaka Bohu za to.

O mojej veľkej radosti som napísal domov v domnienke, že sa budú radovať so mnou. Miesto toho mi oznamili, že ak to neopustím, nie som viac ich synom, bratom, že nebudem patriť k ich rodine. Tak som zostal sám, nemočný, bez jedinej koruny, bez domova, matky, bratov a sestier. Ale Pán bol so mnou.

Dni sa miňali a po 18 mesiacoch mi bolo možné opustiť sanatórium. Nevedel som kam pôjdem, kde budem bývať a z čoho budem žiť. Ale uzal som to od Pána. Moji spolubývajúci chceli reklamovať u primára jeho rozhodnutie, pretože nemám kam ísť, ale nedovolil som im to, hovoriac: „Môj Pán sa postará o mňa.“ Keď som sa vrátil po výstupnej kontrole s pripustným listom a cestovným poukazom do svojej izby, spolubývajúci už zdaleka volali: „Janko, uznali ťa ako vojenského invalidu a došiel ti výmer na 28 tisíc korún.“ Stiskali ma a všetci sme si utierali slzy. Tak sa o mňa Pán postaral.

Kufor som nechal predo dvermi mojej matky a súrodencov. Vošiel som dnu a pozdravil. Mal som ich všetkých rád. Oni mi však neodpovedali a obrátili sa ku mne chrbtom. Ticho som im povedal: „Prišiel som sa vám podákovala za všetko, čo ste pre mňa urobili. Majte sa dobre. S Bohom!“

Bol som už za dverami, keď ma zavolali späť. Pán obmäckil ich srdce, vyhradili mi ľúbčku na bývanie a aj jedlo mi za peniaze dávali. Ako invalida som nepracoval, zato som „svietil“ a v čom som mohol aj „slúžil“. Nič som nehovoril, ale som sa za nich modlil. Až raz, bolo to v nedeľu večer po zhromaždení, ma pozvali do izby, kde bola celá rodina zídená. „Povez nám, čo sa to s tebou vlastne stalo?“ Vydať som im svedectvo. Vysvetlil zmysel modlitby „Otče nás...“ Hlbko sa zamyslel, mnohokrát pochopili a zmenili svoj názor na mňa a vzťah ku mne.

Chcel by som v závere tohto vyznania povedať niekoľko úprimných slov mladým veriacim ľudom. Dôverujte Pánovi, On svojich neopusť a nezanechá. Jeho meno je VERNÝ: Spoľahlite sa na Nego cele a bez pochybnosti. Nekalkujte rozumom. Pán stačí na všetko, len treba úprimná viera v Nego. Dnes už mám 62 rokov, ale na tie chvíle počiatku života vo vieriere nezabudnem. Boli to najtažšie, ale aj najkrajšie dni v mojom živote. A tak každemu prajem, aby po obrátení poznal, že sa stretol so skutočným PÁNOM, ktorý má moc na nebi aj na zemi a veľmi miluje nehodného človeka. Vďaka mu za to!

Or

- Život dostáva harmóniu, keď srdce spieva v jednej stupnici s Kristom.
- Ked' premýšlaš nad všetkým tým, čo je v tvojom živote dobré, podakuj za to Pánu Bohu.
- Ked' Pán Boh ukladá na svoje dieta bremeno, ktoré akoby tlačilo k zemi, zároveň ponúka pomocné silné rameno, ktoré dvíha k nebesiam.

Čo na tom

Čo na tom,
že znie slovo križa
cudzo
múdrym,
nábožným
i tým úplne obyčajným ...
Dokonca znie nenormálne
všetkým,
ktorí si vybrali
cestu do záhuby.

Je to len nezmerná Božia milosť,
že nám sa stalo
slovo križa
ohromnou mocou
k večnej záchrane.
(1K 1,18)

Videl som nápis na červenom tričku
mladého dievčaťa
S O S
Save our souls
Zachráň naše duše

Tá mladá dievčina
vôbec nevyzerala na to,
aby volala SOS
A predsa ...

Knieža moci,
ktoré sa nevidia
sústavne omotáva city i túžby
šarlátom hriecha
Svet zla a nepravosti
neustále hádže na šíje duši
nové a nové jarmá

Aj naše perfektne opatrené telá
pripravujú duši
nové a nové zhoubné osídla

Duša mladej devy volá
SOS
Duša uznaného inžiniera volá
SOS
Duša rokmi a nemocami ubitej stareny
volá SOS
My všetci voláme
SOS

Je iba jediný,
ktorého záchranné kolá
sú naporúdzci
každej volajúcej duši
Jeho meno je JEŽIŠ
On zachráni
iba On

Ilustrácia Dušan Lazar

OSTRAVSKÉ VELIKONOČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

(Pokračování)

Nezměrné bohatství, které zanechává nás drahý Pán a Spasitel učedníkům svou závěti [J 13,33-35], mocně promlouvá k našemu srdci a svědomí, protože se svou naléhavostí týká i nás — právě mne a tebe ...

— Jak hluboko je v naší porušené přiručenosti zakořeněné SOBECTVÍ (egozismus) s jeho pýchou, ješitností a marativostí v přehlížení a podceňování druhých nebo v závisti a nelibosti při výhodách a úspěších druhých s hořkostí svého zneuznání a „nevědku za své zásluhy“!

Jak nešťastné a osudné je zaměstnání sebou samým, naplnění svými vlastními věcmi, zaměřování se na to záporné ve světě a v církvi — s pohoršováním nad druhými, s jejich nevhodným kritizováním, pomluváním a odzuováním!

Přikládáme na nás společný oheň Boží lásky svá polínka, nebo si je raději házíme vzájemně pod nohy? Co je to za dědice závěti Páně, jestliže nechápe ani se nesnaží pochopit základní zákon lásky, který vládne v živočišné oblasti přírody? Nezahanbuje nás mnohdy nevědomá slepice ve vzalu ke svým kuřatům, když najde nějakého červika nebo oběť kvočny, která doveče raději uhořet, aby zachránila své „děti“ pod křídly? Jak ubohé je naše sobecké JÁ — jak tragicky na ně doplatil tak nadějný SAUL — první král Božího lidu pomazaný Hlavninem!

— Láska je zcela ojedinělý „imperativ“, v němž není ani stopy po znášlení či zotročení něčí vůle — ale dokonalá dobravolnost svobody. Proto si nestýská, na nic a nikoho se nevymlouvá, nežaluje, nikomu nic nevyčítá a — nereptá ...

Je to právě jedinečná Boží láska v Ježíši Kristu, která je nikým na světě neprekonaná, neprekonatelná, nadlidská — věčně inspirující síla právě v nejstrašnějších záporných okolnostech kříže svým důsledně kladným postojem i k sebenenávistnějšímu nepříteli, aby

„přišel sám k sobě“ — poznal svou nízkost, uznal svůj ubohý morální stav, vyznal svou bádu a celým srdcem začal po něčem zcela jiném než dosud žil. Aby zatoužil po Bohu a poznal svou spásu právě v jeho odpouštějící lásce a tak nezahynul ve své netečnosti či vzdoru navěky ...

Lze však někomu tuto lásku vnitit nebo může si ji člověk sám u sebe vynutit? Není naše láska závislá na sympatiích, na přitažlivosti převážně tělesné a tedy, žel, často tak vrkavé?

Lze však někomu tuto lásku vnitit negativních věcí a v ustavičných obětech, zbavit ji tedy onoho nejvyššího blaženství, radosti, pokoje a jistot? Lze ji vůbec v lidském pojetí odložit od těla a tělesnosti? Není tato nejvyšší Kristova láska vlastně zcela utopická, nereálná a přinášející jen bolest a utrpení, zejména jestliže je neopětovaná a tedy jej jednostranná? ... Kolik zdánlivě neřešitelných problémů kolem našeho sobectví, které se pravé lásce brání tím, že chce přede vším BRÁT a nikoliv DÁVAT v trpělivém rozsévání onoho Božího semene v neochvějně víře a naději, že přece jen vzejdou! Jak jasná, mocná a přesvědčivá je právě Boží odpověď mně a tobě v KŘÍŽI KRISTOVĚ v tak konkrétním vztahu jedinečného Boha lásky k netečnému, bezohlednému, nízkému, vrcholně sobeckému a nevděčnému hříšníkovi — ke mně a k tobě! V pohledu na kříž je VŠECKO MOŽNÉ — milovat a posléze láskou zvítězit i tam, kde pro to zdánlivě chybí jakékoli předpoklady. O pravé moći Boží lásky — ne své, píše ze své zkušenosti W. Busch, když na jeho výtrvalé modlitby za oponenty a osobního nepřitele ve své oběťavé a nevěděné práci s mládeží odpověděl Bůh zázrakem: Bůh mu dal lásku k těmu lidem a uviděl naprostou změnu jejich dosavadních postojů s šokujícími projevy jejich úcty a lásky k sobě s uznáním a podporou. Tutejž zkušenosť můžeš mit i ty!

— Zamilovanost není ještě láska ... nebývá trvalá, ale je nestálá, rozmarná, náladová — stojící a padající se vzplanutím a hasnutím citů ...

Láska není jen povinnost, a přece v jejím plném vyniká, aniž si to uvědomuje či připomí ... Jak to vypadá v našich manželstvích a v rodinách vůbec? Povinnost či přirozenost milovat svou ženu, své děti — své tělo?

Kdo řekl o lásce: Ind staví obvykle studený hrnec na horkou plotnu, kdežto my horký hrnec na studenou plotnu! To je důvod k hlubokému zamyslení na adresu našeho životního zázemí! Bud je opora v rodině nebo překážky v modlitebném životě a tím i v díle Páně. Jak chce vést „boje Hlavninové bez zámezí s jeho nezbytným „přísnem“?

Víra se dá skrývat, láska však nikdy! Zeptej se na to ELIAŠE!

— Láska je také a úzkostlivá ohleduplnost vůči slabším a začátečníkům ve víře, zejména vůči dětem! Proto před nimi příkrývej svou láskou od Boha množství vin, nedostatků, hřichů a párů Božích dítěk a nebud bezohledný ve ventilování mnohých zarmucujících věcí před nimi! Neulevuj svému zklaření a hněvu před nimi! Nechtěj být ještě i ty nástrojem onoho „lháře a vražedníka od počátku“! Pamatuji, že HAVARIE v životech druhých se zákonitě stávají havariemi ve tvém vlastním duchovním růstu a zejména havariemi v celkovém morálním vývoji tvých nejdražších! Miluješ je? Tedy raději tise trp, snášej, příkrývej tyto rány svými pokornými přímluvnými modlitbami — uč se sám tak i ty svému kladnému postoji a pastýřskému citu při zjevných slabostech našich blížních. Blaženi ti, kdož sami nehavarují neb s těmi, kteří vezou s sebou a nezavírají havarie v životech svých dětí! Přemáhej všechno zlé dobrým v Duchu Kristově. Havarie jsou proto, abychom se jich báli, předcházel jim a pomáhali všemožně k jejich odstranění!

— Láska je VATRA, jejíž velikost a všeobecný užitek záleží na přikládání vhodného dřeva — a to od každého zvlášt a pro všecky ... Zeptej se apoštola PAVLA na vatru na ostrově MAL-

TĚ — na cenu jejího světla a tepla pro všecky nebohé trosečníky (Sk 28) a nauč se od něho přikládat na oheň přes to, že to může být velmi namáhavá, nevíděčná a dokonce i život ohrožující práce ...

Vzájemné vztahy bratrské lásky mají ve své kvalitě vznešenosti a hloubky, právě tak jako v kvantitě šířky a výtrvalosti růst, nikoliv stagnovat či dokonce mizet pod vlivem ducha tohoto světa (Ef 3,17-19; 1J 2,15-18) ...

Praktickým příkladem je STUPŇOVÁNÍ vztahu lásky mezi JONATOU a DAVIDEM (1S 18,1-4). Jonata dává Davidovi ve VSEM přednost před sebou samým, protože pochopil, že dříve dal David přednost Bohu, Božímu lidu a tedy i Jonatovi před sebou samým — v boji s Goliášem a Filistinskými!

Tak se v Pánu Ježíši a jen v Něm rodi skutečná Boží láska v nás k uznávání druhého — bratra, sestry, za důstojnějšího a milování hodnějšího sebe (F 2,3-5,12).

— Boží lásku nemůžeme dříve pochopit, pokud nedojdeme k pravdivému: 1. sebepoznání, 2. vzájemnému sebepoznání, 3. poznání, jací jsme skutečně a ne podle zdání či našich představ, 4. Božímu poznání, že On nás ve své lásce povolává takové, jací ve své porušenosti jsme, aby nás oděl do krásy Božího synovství!

Tento pohled naprostě vylučuje soběké samotářství, vede ke kolektivnímu citění vzájemné soudržnosti a solidaritě Božích dítěk! Církev — společenství věřících, kde je Pán uprostřed, kde jeden druhého potřebuje pro rozdávání a přijímání Jeho nevyčerpateльнého bohatství — je oázou míru, pokoje, jistot a trvalej radosti. Vyhni uhlík z kruhu a hasne ... vlož jej zpět, byť již vyhasl — opět „chytné“, žhne, hoří mezi ostatními a s nimi ...

Nechybí při nás tyto věci, nechybí v našem společenství oheň hořících srdcí? Není toto právě příčinou naší současné duchovní chudoby při veškerém „biblickém poznání“? Nebývají mezi námi smutná selhání našeho smyslu pro Boží dílo jako u JANA MARKA (Sk 15,38), ale také povzbuzující příklady hotovosti TIMOTEOVY (Sk 16,1-3)?

Jak odpovídat na lásku našeho Pána? Potřeboval ji vůbec od lidí — od nás, a mohl ji někdy potřebovat? ANO! On je pravý Syn člověka — ale také pravý Syn Boží, který vždycky po nás toužil a touží i teď! Vždyt podal přece toho tak neklamný důkaz ve své oběti za nás, aby nás získal Otci — sobě samému, bez ohledu na to, co mu můžeme vůbec dát! Ve svém člověčenství potřeboval jako ty a já svou matku, pěstouna Josefa, své učedníky — těšil se z nich, těšil se z výry těch, kdož k němu přicházeli, z jejich vnitřní krásy, vůni drahých mastí vděčnosti ... potřeboval jejich pochopení v díle, učení, ve svém jednání v Getsemance, v Gabatě, na Golgotě — i když je ode mne a od tebe dostał dosud v tak nepatrné míře ... Vždyt Jeho Boží láska tě potřebuje, tak jako MOJŽÍŠ potřeboval nevěrný a přec tak milovaný lid, jako ABRAHAM svého milovaného syna IZÁKA, toužící ELIÁŠ nástupce ELIZEA, NOEMI svou drahou RUT se svým potěšením v ní ... Náš drahý Pán a Spasitel „potřebuje“ tebe a mne, aby dávaje tobě a mně — mohl se radovat z nás — obdarovaných, vděčných, blažených, aby z práce své duše uzřel užitek při tobě, v tobě a s tebou — a mohl se tedy s tebou, se mnou, s námi a všemi nebeskými bytostmi „dělit o kořist“ (Iz 53,10-12) ...

— Jak vznesená je Boží láska ve své pokorné služebnosti — v umývání nohou nám, tak nízkým a nepoddajným v naší ještěnosti a pýše ... Jestliže Pán takto slouží mně, jak to, že bych neměl tuto jeho služebnou lásku chápát a mít ji ve vztahu k bratu, sestře, k člověku blížnímu pro Boží čest a slávu? Oblékáš vůbec — a rád — tu „záštěru Pána“ a umýváš znečištěné nohy svých blížních? Nebo si je zlehčuješ a špiníš - vystavuješ ten pro znechucení druhých jejich zápacích?

Umýváš nohy, nebo chceš druhým stojíco stůj „umývat ruce neb dokonce jejich hlavy“? Nejvíce nám má být lito těch našich drahých v Pánu, kteří slibovali plody ve svém nadějném začátku květu víry, lásky a naděje — a nakonec zůstali neplodnými, nebo těch, kdož svůj požehnaný plodný život zne-

hodnocují neb znehodnotili ve svém stáří. Kéž nás Pán uchrání smutných konců tělesné a duchovní pýchy!

— Ne nadarmo předchází vyvrcholení dila Boží lásky na Golgotě vzácná večeře v „horní síni“, kde Pán jedl se svými učedníky nejen velikonočního beránka, ale sám dal nejvzácnější pokrm svým učedníkům v ustanovení své památky ...

Tam Boží láska umývá nohy milovaným, když už předtím jím dala všecky předpoklady k očištění „hlav i rukou“, aby jím přidala to potřebné též „k očištění srdečí“, v čemž si ještě často znečištějí nohy svého „chození v pokoji“ prachem a blátem tohoto světa ...

Tam ustanovuje nový zákon „desek mařitěho srdeče“ té čistoty, na níž nemá podíl jidášovský duch tvrdosti lidu „staré smlouvy“, zákon, jímž se všecky věci uskutečňují a dějí v lásce (1K 16,14) — v pohledu na dokonalou, dokonanou a věčně platnou oběť skutečného Beránka Božího, který snímá hřich světa podle svědectví Jana Křtitele a všech Pisem ...

Tam Boží láska předjímá slavnou „svatební večeři Beránkovu“ v dokonalé čistotě a svatosti bez poskvrn a vrásek přítomnosti něčeho, co k ní nepatří — a zároveň „velkou večeři velkého Boha“ v Jeho slavném triumfu druhého příchodu Kristova na tuto zemi se svou církví (Jz 19,11-21; 20,1-6).

Údy církve — děti Boží lásky — v přítomnosti PŘIPRAVUJÍ večeřadlo pro Pána, aby s Ním stolili, UMÝVAJÍ si navzájem nohy, jsouce opásání záštěrou služby lásky jednoho k druhému, PROŽIVAJÍ s Pánem i noc zrady, aby nespali, ale bděli s Ním na modlitbách, zřekli se pokrytství jidášských polibků a horlení Petra a Pavla meče — a nerozprchlí se jako ovce bez svého Pastýře a dobrých pastýřů ve svém strachu a zapírání ...

SOUSTŘEĎUJÍ svůj pohled na KŘÍŽ svého Pána a dávají průchod jeho vítězné osvobožující PRAVDĚ LÁSKY, v níž jsou povoláni a vyvoleni na základě Božího předzvědění a předzřízení před ustanovením světa!

Jaká to „večeře“ ve zlatožnění s Pámem už dnes a jaká to bude „večeře“

ve slavné budoucnosti na nebesích i Pán — nás přemohl svou láskou, přemohl hřich, smrt, hrob, ducha Nepřítelova v nás — a tak i tebe a mne. On je živý a nyní i my smíme nést „pečeť Boha živého“ (Jz 7,2) — pečeť JEHO LASKY!

Jaké blahoslavenství Církve! On — nás sloužili (Mt 7,21,25, 31-46).

(Pokračování příště)

—kk

Biblické studium

Před čtyřmi léty bylo nabídnuto mladým bratřím, ale i dalším Božím dítkám, aby intenzivně hledali biblické poklady. Je dobře známo, že procházel biblickými knihami jen letmo, páberkovat jen určité verše, vynechávat dokonce některé knihy Bible časem vede ke zvlažnění výry, neboť malá známost způsobuje úpadek obdivu k nesmírnému pokladu, který byl lidem dán v Božím Slově, a byl zaznamenán v Bibli — Písmech Starého a Nového zákona.

Nášli se bratři i několik sester, pro něž se Pismo svaté stalo předmětem intenzivního studia. Nezalekli se toho, že to bude příliš obtížné, neboť Duch svatý otevírá poklady Božího slova každému, kdo opravdu touží učit se.

Pro toto biblické vzdělávání byla zvolena forma „dálkového studia“. Ti, kteří se rozhodli věnovat ze svého volného času každý den na čtení a rozvážování Pisma, měli si v průběhu jednoho měsíce několikrát pozorně přečíst zadání úsek Pisma (obvykle jednu knihu) a přitom si zodpovědět otázky týkající se aplikace textu pro vlastní křesťanský život podle obdržených rozborů textu. Kromě toho měli vypracovat studie na zadané téma a připravit si pětiminutový proslov na vybraný verš pro určitý druh shromáždění.

Tři starší bratři připravovali úvody do jednotlivých knih a systematické rozboru, téma ke zpracování písemných prací, texty k proslovům a otázky pro kontrolní test ze znalosti knihy. V nich se ověřovala věcná znalost textu a pohled na některé obtížné otázky, které je nutno dát do souladu s celým Písmem a které byly předmětem živých bratrských diskusí. Tak byla vytvořena studijní metoda pro osobní a společné vzdělávání.

Bratři a sestry se jednou měsíčně setkávali v Havířově k šestihodinovému obecnству, na kterém odevzdávali písemné práce, texty k proslovům a otázky pro kontrolní test ze znalosti knihy. V nich se ověřovala věcná znalost textu a pohled na zadaný biblický verš, odpovídali na kontrolní test a pak diskutovali o obtížných místech Písma a o praktických aplikacích pro vlastní život.

Za čtyři roky tak vznikl jedinečný tematický a rozborový materiál k celému Pismu a písemné práce, které se již využívají pro Živá Slova i kalendář Cestou životem.

Když jsme dne 21. 6. 1986 konili tuto etapu studia a obecnství, uvědomili jsme si podle 4M 14,7-8, jak krásná je ta země, „kterou jsme prošli a vysetřili“ a že „je to země velice dobrá. A Hospodin byl laskav na nás a uvedl nás do té země a dá ji nám, a to zemi takovou, která oplývá mlékem a medem“. Prošli jsme soustavně celým Písmem, otevřel se nám nesmírný poklad Božího Slova, ale museli jsme si uvědomit, že to byl jen počátek, jen malý úvod. Nepřeberně hlučiny jsou dosud před námi a proto chceme v našoupené cestě pokračovat.

—zp

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Snad každý z nás, kdo byl na návštěvě v zahraničí, kde se setkal s upřímně věřícími lidmi, může potvrdit pravdivost slov apoštola Pavla: „Kdežto není Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a řečta, služebník a svobodný, ale všecko a ve všech Kristus...“ Takový je praktický důsledek pravého učednictví. Mezi Božími dětmi padají všechny hradby. Hradby pocházející z národnostních rozdílů, z rozdílů náboženských a ceremoniálních, z rozdílů mezi kultury a rozdílu mezi společenskými třídami. O této pravdě Božího slova jsem se opět mohl přesvědčit při své nedávné návštěvě ve Velké Británii. Ani Čech, ani Slovák, ani Angličan, ani Skot, ale všechno a ve všech Kristus. Tak jsem mohl aktualizovat verš, který napsal apoštol Pavel věřícím do Kolossů. Tam, kde je opravdová láska k Pánu Ježíši, je i opravdová láska mezi bratry a sestrami, a to i přes jazykové rozdíly nebo odlišnosti mezi zavedenými způsoby v našich shromážděních a shromážděních v Británii.

Formální rozdíly jsou také to první, čeho si návštěvník povšimne. Zpívá se zde ve stoje, a naopak při modlitbě celé shromáždění sedí. Zásadní rozdíly jsou při Památce Páně, která má mezinárodní pojetí s delšími přestávkami po jednotlivých modlitbách. V těch je vždy oslovován jen Boh Otec a to ve jménu Syna Pána Ježíše. Ten, kdo navrhuje písničky, čte i celý její text, nad nímž ostatní uvažují. Při evangelizačním shromáždění slouží pouze bratr, který má evangelizační dar. Ke službě na biblické hodině je staršími sboru zván jen církvi uznávaný učitel s výraznými učitelskými dary. Služba Slovem trvá maximálně třicet minut. Slouží jen jeden bratr, který volí písničku a modlí se na začátku i konci shromáždění. Odlišnosti je mnoho. Není však nutné je preceňovat. Jejich zdůrazňování by mohlo vést jen k polemice, která rozdě-

luje. Pro nás je důležité jednotici pousto. A tím je láska.

V prvním týdnu jsem navštívil několik sborů ve Worksopu (poblíž Sheffieldu) a okolí. Každý den jedno město s přibližně stejným programem: Nejprve služba Slovem, pak zpráva o živote věřících v naší vlasti, po které následovaly otázky a upřesňující dotazy posluchačů. Na každém místě vždy velký zájem. Sbory v této oblasti vznikly zhruba před sto dvaceti lety při rozachu bratrského hnuti ve Velké Británii. Jejich jádro vždy tvořili prostí lidé. A to je vidět i v současné době. Většinu tvoří horníci a ocelářští dělníci. Právě v této oblasti vznikla i u nás dobré známá hornická štavka. Snad nejzajímavější setkání na mne čekalo na závěr týdne v malém lázeňském městečku Matlock Bath, kde je umístěna biblická škola s názvem New Tribes Mission (misie pro nové kmeny, nebo jinak řečeno misie pro kmeny, které ještě nepřišly do styku s evangeliem). Studenti zde promítají návštěvníkům film, aby si každý mohl udělat představu o jejich teoretickém i praktickém školení a způsobu jejich budoucí služby. Škola je finančně podporována několika denominacemi. Výuka je však založena na bratrských zásadách a je vedena v naddenominaciálním duchu. První část je ryze teoretická, trvá osmnáct měsíců, základem je studium Bible. Na teoretickou výuku na-

vazuje výuka praktická. Ta probíhá po ukončení učebního cyklu na vybraných místech v pralesech Jižní a Střední Ameriky. Sem jsou posluchači dopraveni letecky. Musí si sami postavit vlastní obydlí z dostupného materiálu a sami se zde musí žít lovem zvířat. Jenom tak budou později schopni přežít v hlubokých pralesech u pramenů Amazonky a na ostrovech v Tichém oceánu. V dalším období teoretické výuky probíhá školení pomocí nejnovější počítačové techniky. Zde se studenti seznamují se zásadami komunikace s příslušníky kmenů, jejichž jazyk nikdo nezná; tito domorodci nemají písma. Nejmenší kmeny jsou tvoreny jen několika rodinami, větší mají až několik tisíc příslušníků. Domorodci jsou nedotčeni civilizací, a proto i práce mezi nimi je nesmírně obtížná. Misijní společnosti, které sem vysílají své pracovníky, požadují, aby misionáři žili na stejném úrovni s domorodci. Jen tak se jim mohou přiblížit. Úkol je jednoznačný: Misionář se musí naučit v nejkratší době domorodý jazyk, vytvořit grafické znaky a pomocí nich přeložit Bibli. I tém nejschopnějším trvá tato práce deset až patnáct let.

Další zastávka byla v Nottinghamu, průmyslovém městě s tradiční výrobou krajek, závodních motocyklů, chemického a tabákového průmyslu. Žije zde 350 tisíc lidí. Jsou tu kolonie Ukrajinců a Poláků, z nichž někteří patří k našim věřícím. Jmenuoval se James Lees. Prostý horník, který uvěřil v Burnbanku v Pánu Ježíše. Když slyšel, že ho Pán volá, vše opustil, odjel ze Skotska a zbytek života strávil ve službě svému Pánu převážně ve Střední Evropě. Mezi dvěma válkami navštěvoval také naši zem a sloužil zde společně s bratrem Křesťanou. A tak i při této poslední návštěvě jsem si uvědomil, kolik duchovního požehnání přišlo do naší vlasti právě z této země. Pán zde měl své věrné, kteří uposlechli a šli, když uslyšeli Jeho hlas: „a budete mi svědkové... až do posledních konin země.“

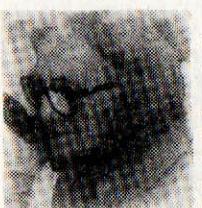
hk

◆ Chválíš sa tým, že nehreším, je hriech.

V pražském sboru jsme měli v sobotu 26. dubna 1986 radostný svátek. Tomu předcházela milost Páně, když jeho Duch zapůsobil na dušich některých mladých a ti se rozhodli ve svých srdcích svěřit své životy Pánu Ježíši Kristu. Svým vyznáním potěšili své rodiče a spolu vykoupené ve sboru. Jejich přání vyznati veřejně křtem své znovuzrození bylo naplněno. K rozšíření společného obecenství jsme pozvali ostatní sbory v Čechách.

Přijeli mnozí a tak jsme mohli s 15 novokřtěnci v radosti a s díkůvzdáním velebita Pána za toto láskyplné obdarování (L 7,16).

V mnohých očích se leskly slzy radosti. Některí z pokřtěných vyznávali, že prožívají nejhezčí den ve svém životě. Jiní vzpomínali na „svůj“ křestní den a tak nam bylo dobré u nohou Pána Ježíše Krista. vt

Dne 21. dubna t. r. se v Brně dožila 90 let naše sestra „tetička“ DOROTÍKOVÁ. Před 52 lety našla spolu se svým manželem v Pánu Ježíši svého Dobrého pastýře. Od té doby je vodil na své zelené pastvy a k tichým vodám. Bratr nás už předešel k Pánu. Sestra je dosud mezi námi, miluje svého Pastýře a slouží Mu. Pro každého má milý úsměv a dobré slovo. Pán ji ponechává mezi námi pro naše povzbuzení, abychom viděli, že štipení v domě Hospodinově, v síncích Boha našeho, ještě i v šedinách ovoce ponesou a podle Iz 46,4 se nemají čeho bát.

Mnozí jsme znali milou sestru ROSALII HRUŠKOVOU, která žila „Na Nivách“ (Vsetín — Rokytnice) a 43 let byla upoutaná na lůžko. V mladosti uvěřila v Pána Ježíše a milovala Ho až do konce. Rozmlouvat s ní znamenalo — být potěšen. Pán si ji povolal domů v srpnu letošního roku ve věku 81 let. —jos

Milá sestra MÁRIA KOŠUTHOVÁ z Popradu by sa v auguste dožila osmdesiatich rokov. Miesto blahoprania k ďalšiemu rokom života za Pánom, musíme označiť, že si ju Pán vzal k sebe a dňa 10. 7. t. r. boló jej telo uložené do hrobu. Sestra Košuthová vynikala ozdobou skrytého srdca v neporušiteľnej krotkosti a tichosti ducha, čo bolo drahocenné pred Bohom aj pred nami. Bola príkladom služby Pánovi aj ľuďom. I o nej môže byť napísané to, čo o Fojbe zboru v Kenchreách, že mnohým pomáhala a mnoho pracovala pre nás. Pán Boh nezabudne na prácu, ktorú vykonala v láske, na to, ako Ho svojím životom oslavila. Veľká účasť na pohrebnom zhromaždení to potvrdila.

Ostravský sbor se dne 15. 7. t. r. rozloučil se zesnulou sestrou HERMÍNOU BERGLOVOU, která šla věrně za svým Pánem až do vysokého věku 83 let. Svým životem vyznávala, že „Kristus je pro ni život“ a nyní smrt je pro ni zisk (F 1,21). Patřila mezi ty živé kameny sboru, které stojí nepohnutelně na svém místě. S vděčností na ni vzpomínáme. —jos

K Pánu odišiel dňa 28. 6. 1986 aj milý brat DANIEL SZÖNYI z Trenčína vo veku 83 rokov. Bratia a sestry z Nového Mesta a okolia sa rozlúčili s bratom na cintoríne v Trenčíne s nádejou „Do videnia“. kc

V březnu t. r. odešla ke svému Pánu a Spasiteli naše milá sestra MARIE KUBŮ z Dolního Bousova u Jičína ve věku 77 let. Tato věrná a radostná křesťanka velmi ráda navštěvovala shromáždění a také horlivě svědčívala o milosti a lásce Pána Ježíše Krista.

Pán života a smrti si povolal do nebeského domova v červnu t. r. našeho milého bratra JOSEFA DRHOLCE ze Sobotky u Jičína ve věku nedožitých 73 let. Byl duchovně starším bratrem odpovědným za místní sbor, jakož i pilným evangelistou, písmákiem a vždy věrným následovníkem svého Pána. V posledních letech byl stížen různými nemocemi, mnoho vytrpěl, ale u Slova Božího neustále nacházel potěšení. Vyhližel radostně setkání se svým Spasitelem. Při dočasném rozloučení byli i mnozí věřící z okolních sborů a podíleli se při díkůvzdání Pánu za obětavou a ochotnou službu tohoto nenáročného ctitele Božího. vt

Zprávy z KMK

Osudná událost černobylského neštěstí atomové elektrárny vzbouřila sice hladinu negativní propagandy, ale na druhé straně vyznala tím mocněji pro životodárné úsilí celého světa, toužícího po pokroku a míru, po důsledném odstranění hrozby jaderných válek a jejich rozšíření do kosmu. Pokrokoví náboženští činitelé v MKMK usilují ve spolupráci se všemi světovými mítrovými činiteli bez ohledu na náboženskou, politickou, národnostní a jazykovou hranici, zejména ve spolupráci s členy i nečleny mítrových odborů OSN a SRM — podle prohlášení předsednictva — ještě aktivněji mobilizovat v jednotlivých RS KMK své komise pro odzbrojení, komise pro lidská práva — ve smyslu nezákladnějšího práva na život.

V návaznosti na 6. VMS v minulém roce v Praze a jeho závěry, na potěšitelné optimistické závazky slavnostního setkání představitelů církve a náboženských společností na svém jarním zasedání v Bratislavě na podporu míru a dalšího budování pokrokového společenského zřízení, vyzývá předsednictvo KMK všechny církevní složky a vedení církvi k nové iniciativě v modlitebně i konkrétní organizační práci pro mír doma i ve svých zahraničních stycích, zejména v západních státech a v konkrétní pomoci křesťanským církvím a zemím Třetího světa vůbec!

Těšíme se z požehnané misijní práce našich bratří v NSR, zejména z nového rozmachu vlivu Biblické školy a Misijního domu ve WIEDENESTU, který svým vlivem odstraňuje neblahé důsledky rasové a náboženské diskriminace v Africe (Keňa, Tanzánie, Angola, Čad), v Asii (Korea, Nepál, Pákistán a slabě obnovené práce misijních pracovníků v Afganistánu, Japonsku aj.), v jižní Americe (Brazilie — pronikání do brazilských pralesů, Guayana). Jejich práce nám ukazuje, jak nezbytná je přitom praktická láska Pána Ježíše právě ve zdravotnické, sociální a školské výchovné práci s porozuměním pro hmotné potřeby těchto utlačovaných bratří, aby slovo evangelia Kristova mohlo nést (a často již skutečně také nese) vzácnější ovoce tam, než v našich „kulturních“ a „civilizovaných“ zemích! —r

Test z knihy proroka Izaiáše

1. Otec Izaiášův byl: a) prorok Amos, b) chrámový zpěvák, c) povolání není blíže určeno?
2. Český význam jména Izaiáš je: a) Hospodin pomáhá, b) Hospodin je má síla, c) Hospodin spasí, d) Hospodin je Bůh?
3. Kniha Izaiášova je napsána: a) jen v próze, b) v próze a verších, c) jen ve verších?
4. V Iz 9,6 má předpověď Mesiáš: a) 4 jména, b) 5 jmen, c) 6 jmen? Znáš je zpaměti?
5. Je v Iz napsáno, že: a) skují motyky a srpy, nebo b) skují meče a oštěpy?
6. Vojevůdce, který přítáhl k Jeruzalému, se jmenoval: a) Tatran, b) Sarggon, c) Rabsaces, d) Sobna?
7. Kniha Izaiáše má celkem: a) 60, b) 65, c) 66 kapitol?
8. Knihu Izaiáše lze zhruba rozdělit: a) na 2 části jako Písmo na SZ a NZ, b) na 5 částí jako Žalmы, c) takové dělení nelze provést pro velikou rozmanitost zvěsti?
9. Pán Ježíš: a) nikdy o Iz nemluvil, b) volně jej citoval, c) četl z knihy?
10. Kapitola 53, mluví o: a) břemenu pustého moře, b) utrpení a smrti Pána Ježíše, c) o Cýrovi?
11. Které místo Pán Ježíš z Iz četl: a) 53. kap., b) 40. kap., c) část 61. kap.?
12. Které proroctví z Iz čeká na své naplnění: a) o Damašku, b) o království, c) o příchodu Mesiáše?

Správné odpovědi: 1c, 2c, 3b, 4c, 5b, 6c, 7c, 8a, 9c, 10b, 11c, 12a, 12b.
Toto je ukázka testu biblického studia.

—jos

MOODYHO PODOBENSTVÍ

STÍN

1Te 1,9

Když jsem byl malý chlapec, chytal jsem svůj stín. Nevím, zdali i vy jste byli tak pošetili, ale já si vzpomínám, jak jsem za ním běhal a jak jsem se jej pokoušel předhonit. A nemoohl jsem pochopit, jak je to možné, že stín běží stále přede mnou. Jednou jsem však běžel náhodou s tváří obrácenou ke slunci a když jsem se ohlédl, viděl jsem, že stín běží za mnou, stále se mne drží, ale nepředhání mne.

Je to výstížný obraz lidského života. Dokud jdeš životem odvrácen v nevěře od Krista, Slunce života, jde stín nepokoje a zlého svědomí stále před tebou. Můžeš třeba i utikat, vyvijet největší mrvní úsilí a stát se vlastním přičiněním a pevnou vůlí nejmrvnějším člověkem na světě, tvůj stín půjde stále před tebou. Žádná nábožnost, žádná vlastní spravedlnost a žádný církevní obřad tě nezbaví zlého svědomí a nedá ti radostnou jistotu, že jsi u Boha v milosti. Obrátiš-li se však ke Kristu, Jeho světlo zazáří do tvého srdce. Stín zlého svědomí zmizí a světlo radostné jistoty Boží milosti bude zářit na tvou cestu.

Ovšem i při jistotě, že jsou nán odpustěny hřichy pro drahou krev Kristovu, nebudeme bezhráni. Stín naší hříšnosti i potom půjde s námi, ale nebude nás předhánět, až jednou u cíle v jeho přítomnosti zmizí úplně.

KULTURA

J 3,3-5

Lidé se velmi chlubí svou kulturou. Lovství Božím je zcela jiného rádu, než Mnoho se dnes o ní mluví na všech stranách. Nejsou nepřítelem kultury. Sama o sobě je zcela správná věc, ale jen tehdy, máme-li co kultivovat. Kdybych na příklad zasadil hodinky, nevyrostou mi malé hodinky. Nebo se snad myslí? Proč tedy nevyrostou? Protože v sobě nemají símě života. Ale zasej hráč, nebo zasázej brambory a budeš mít úrodu. Z těchto příkladů je jasné, že vzdělávat, pěstovat, kultivovat je možno jen ty věci, které v sobě mají símě života.

Jistě, pozemský život je možno kultivovat a kultura má pro tento svět veliký význam. Nemá však nejmenšího významu pro vstup do Božího království, nebo pro život v něm. Život v krá-

lovství Božím je zcela jiného rádu, než je život tohoto světa. Proto i kultura je jiná, než kultura tohoto světa. Nejprve je nutno dosáhnout nového života a to se děje zásahem Ducha svatého skrze víru a evangelium. Víra je počátek nového života v nás. Teprve, když tento nový život máme, můžeme jej pěstovat a kultivovat. A kulturou království Božího je láska (1K 13). Víra je počátek nového života, láska je jeho nejvyšší kultura.

Zvěstování evangelia má v lidech vypůsbit touhu po znovuzrození skrze víru v evangelium. Nějaké napomínání a moralizování staré přirozenosti nemá nejmenšího významu. Nejdřív je nutno zjistit, že vaši posluchači mají božskou přirozenost, potom ji můžete dále kultivovat, pěstovat, vychovávat.

OPRAVA

Prosíme čtenáře, aby si v prvním rádku básně „Originál“ na str. 70 časopisu (3. číslo) opravili tiskovou chybu takto: Jsem reprodukce pouhá jen ...